

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **Mgr. V. V. F.**, zastoupený JUDr. Věrou Neradovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Francouzská 4, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 A 72/2012 - 25,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 A 72/2012 - 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) ze dne 8. 11. 2012, č. j. S-MHMP 1415735/2012, bylo částečně změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 9. 2012, č. j. R1109/2012/OOS/DUŠ-39, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dle napadeného rozhodnutí žalovaného „*úmyslně narušil občanské soužití drobným ublížením na zdraví, když dne 3. 9. 2011 kolem 17.30 hod. v P. 10, ulici H., č. p. 1826/38, ve svém bytě, fyzicky napadl poškozenou M. D., a to tak, že ji uchopil zezadu paží kolem krku a silně stisknul a když chtěla poškozená byt opustit, tak jí na chodbě domu vytrhl část vlasů a poté ji udeřil pravou rukou do oblasti horního rtu, čímž M. D. ret poranil.*“

Jde o druhé rozhodnutí žalovaného v téže věci, přičemž svým dřívějším rozhodnutím ze dne 2. 7. 2012, č. j. S-MHMP 745060/2012, žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 4. 2012, č. j. R1109/2012/OOS/DUŠ-9, a věc mu

vrátil k novému projednání, protože prvostupňový správní orgán v rozporu se zásadou materiální pravdy dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V napadeném rozhodnutí ze dne 8. 11. 2012 se žalovaný s námitkou stěžovatele týkající se nedoručení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012 vypořádal tak, že toto rozhodnutí bylo zástupkyni stěžovatele v souladu s § 20 odst. 6 správního řádu zasláno do sídla její advokátní kanceláře a dle údajů pošty na vrácené doručence byla zásilka dne 4. 7. 2012 převzata oprávněným příjemcem paní D. K tomu žalovaný uvedl, že doručenka je veřejnou listinou, o níž platí zásada presumpce správnosti a pravdivosti. Proto žalovanému nepřísluší zkoumat, zda oprávněný příjemce, který prokazatelně převzal rozhodnutí ze dne 2. 7. 2012, je zaměstnancem zástupkyně stěžovatele a komu pracovník pošty zásilku předal. Je přitom věcí adresáta, jak prokáže, že mu rozhodnutí nebylo doručeno. Dále poukázal na to, že pro informaci bylo následně předmětné rozhodnutí zástupkyni stěžovatele zasláno elektronicky, takže se měla možnost s jeho obsahem seznámit.

Nyní napadené rozhodnutí dále žalovaný odůvodnil tím, že ze správního spisu nevyplývá popis skutku tak, jak jej popsal správní orgán I. stupně, podle kterého stěžovatel měl být v době spáchání přestupku pod vlivem alkoholu a také mělo dojít k částečnému zlomení dvou předních horních zubů M. D. (dále též „poškozená“). Podle žalovaného však z předložených materiálů tyto skutečnosti nade vší pochybnost prokázány nebyly. Dále žalovaný s přihlédnutím k uvedenému udělil stěžovateli oproti prvoinstančnímu rozhodnutí pokutu v poloviční výši, tj. 5000 Kč a s nárokem na náhradu škody odkázal poškozenou na občanské soudní řízení, neboť ve správním řízení poškozená vznik škody a její výši neprokázala.

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2012 žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 A 72/2012 - 25, podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Městský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že výpověď poškozené neobsahuje rozpory v části popisu průběhu incidentu, na rozdíl od výpovědi stěžovatele, který svou verzi o tom, že naopak on byl tím napadeným, uvedl až v průběhu dalšího řízení. S tvrzením poškozené navíc koresponduje i obsah lékařských záznamů. Podle názoru městského soudu k naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití nepochybně došlo, neboť v průběhu incidentu došlo minimálně k drobnému poranění poškozené, a to v oblasti vlasové části hlavy. Tato skutečnost byla potvrzena lékařskými zprávami, které jsou dle městského soudu stěžejním důkazem. Vzhledem k uvedenému žalovaný vyhodnotil důkazy, které byly provedeny během správního řízení, správně. Městský soud konečně neshledal důvodnou ani námitku, že stěžovateli nebylo řádně doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012. Zásilka byla dle názoru městského soudu doručena do sídla advokátní kanceláře zástupkyně stěžovatele. Pokud došlo k jejímu převzetí neoprávněnou osobou, bylo v jejím zájmu, aby doručení reklamovala u doručujícího orgánu.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Důvody kasační stížnosti vymezil

pokračování

podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., neboť krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku, což má za následek nezákonnost jeho rozsudku a namítl také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost, resp. pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel konkrétně namítl, že městský soud se nevypořádal s jeho žalobní námitkou, že žalovaný sice částečně akceptoval jeho odvolání a uznal, že při incidentu nebyly stěžovatelem poškozené *zlomeny dva přední horní zuby*, na straně druhé však žalovaný oproti původnímu vymezení skutku „*vyňal*“ z lékařských zpráv jiné zranění (*poškození vlasové části hlavy poškozené*), které označil za důsledek jednání stěžovatele, přestože poškozená při popisu skutku jednání, jehož výsledkem by mohlo být toto zranění, ani neuváděla. Tímto *postupem žalovaného mu byla odňata možnost se již v průběhu správního řízení proti obvinění bránit* a bylo tak porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Městský soud, který se s touto námitkou nevypořádal, tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Dále stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného o jeho vině nemá oporu v provedeném dokazování. Trvá na tom, že se poškozenou popisovaného fyzického napadení nedopustil a městský soud i správní orgány měly povinnost přihlídnout k zásadě *in dubio pro reo*. K tomu uvedl, že spornost údajného *poranění úst poškozené*, které správní orgány shledaly jako prokázané, plyne již z lékařských zpráv. Žalovaný ve svém rozhodnutí sice správně konstatuje, že pokud by poškozená měla poraněny zuby, bylo by to jistě zaznamenáno v prvotních lékařských zprávách, stejně jako bylo zaznamenáno povrchové poranění vlasové části hlavy. V rozporu s tímto závěrem však žalovaný nelogicky lékařské zprávy nevyhodnotil jako důkaz ve vztahu k údajnému poškození rtů poškozené, které z prvotních lékařských zpráv neplyne. Výpovědi svědků - policistů (s výjimkou svědka K., který si ze stěžovatelem neznámého důvodu vzpomíná na ulomené přední zuby poškozené, ačkoli bylo prokázáno, že nejde o zranění, které poškozená v den incidentu utrpěla) přitom shodně plyne, že si na žádné viditelné zranění poškozené, včetně jejího krvácení v obličeji a na oblečení, nevzpomínají. V této souvislosti není bez významu ani skutečnost, že poškozená sama nevyžadovala lékařské ošetření při svém prvním kontaktu na policii. Městský soud proto pochybil, pokud se s těmito logickými rozpory v napadeném rozsudku při zohlednění zásady *in dubio pro reo* nevypořádal a jeho rozhodnutí je i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

V neposlední řadě stěžovatel namítl, že v řízení před správními orgány byla porušena jeho procesní práva, protože mu dosud nebylo řádně doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012, o jehož existenci se dozvěděl až při doručení předvolání k novému jednání před správním orgánem I. stupně. Dle zjištění stěžovatele zásilku žalovaného převzala osoba jeho zástupkyni zcela neznámá, nepracující v její advokátní kanceláři. O této skutečnosti informoval správní orgány, které však odmítly situaci řešit cestou řádného doručení daného rozhodnutí. Není správný závěr městského soudu, že zástupkyně stěžovatele měla nedoručení předmětné zásilky reklamovat, neboť zásilku převzala osoba, která se podepsala jako osoba oprávněná zásilku převzít a poštovní doručovatel tak má zásilku za řádně doručenou.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a odkázal na rozsudek městského soudu, s nímž se ztotožnil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře několikrát. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, v němž konstatoval: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“*. Rovněž tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, zdejší soud uvedl: *„Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny;“* obdobně též v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, soud konstatoval, že *„pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“* (dále též viz např. rozsudek ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, rozsudek ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011 - 326 etc.).

Za přezkoumatelnou nelze považovat argumentaci městského soudu ke stěžovatelem namítanému nedoručení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012, k níž městský soud pouze uvedl, že *„zásilka byla doručena v souladu s ustanovením § 20 odst. 6 správního řádu do sídla advokátní kanceláře právní zástupkyně žalobce. Pokud došlo k jejímu převzetí neoprávněnou osobou, bylo v jejím zájmu, aby doručení reklamovala doručujícímu orgánu.“* Jde přitom o námitku zcela zásadní, neboť posouzení, zda nastaly účinky doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012, má význam pro posouzení otázky, zda bylo v pořadí první rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně zrušeno a zda ve věci není dána překážka zahájení řízení (litispendence). V této souvislosti zejména není

pokračování

zřejmě, na základě čeho dospěl městský soud k závěru o doručení předmětné zásilky v souladu s § 20 odst. 6 správního řádu za situace, kdy se ve správním spise tak, jak byl zdejšímu (a městskému) soudu předložen, nenachází ani kopie doručanky, kterou mělo být předmětné rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012 doručováno (součástí správního spisu je pouze e-mailová korespondence, z níž existence doručanky a její kopie vyplývá). Zároveň nelze z rozsudku městského soudu dovodit, na základě jakých podkladů (důkazů) vzal za prokázané, že rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012 převzala za zástupkyni stěžovatele některá z osob taxativně uvedených v § 20 odst. 6 správního řádu (např. advokátní koncipient zástupkyně stěžovatele nebo její jiný zaměstnanec).

V této souvislosti je vhodné také uvést, že argumentuje-li žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 17/2005 - 53, tím, že doručenka má povahu veřejné listiny, opomíjí, že citovaný rozsudek se netýká na danou věc aplikovaného zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ale dříve platného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Ustanovení § 19 až § 26 správního řádu z roku 2004 pak výslovně nestanoví, že průkazem doručení písemnosti je doručenka, ani doručence nepřiznává důkazní sílu veřejné listiny. Přesto je doručenka ve správním řízení považována za obvyklý důkazní prostředek prokazující doručení jakékoliv písemnosti jejímu adresátu. Vznikne-li o právně významném údaji na doručence důvodná pochybnost, je nezbytné takový údaj učinit předmětem dalšího šetření, tj. dokazování (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 4. 2012, č. j. 17 A 19/2011 - 50), které může být provedeno i před správním soudem (§ 52 odst. 1 s. ř. s.).

Nepřezkoumatelnost této části rozsudku městského soudu je tedy zejména způsobena jeho nesprávným závěrem, že bylo věcí zástupkyně stěžovatele nedoručení zásilky reklamovat u doručujícího orgánu. Obecně totiž platí, že *„písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Z toho vyplývá, že (veřejnoprávní) odpovědnost za doručení písemnosti má na základě zákona správní orgán a této odpovědnosti se nezabývá ani tehdy, když doručuje písemnost prostřednictvím jiných institucí (...) za případné vady doručení, tzn. pokud nebude písemnost např. některému účastníkovi řízení vůbec doručena nebo mu nebude doručena způsobem, který zákon požaduje, nese ve vztahu k dotčeným osobám odpovědnost správní orgán (...) správní orgán se poukazem na pochybení doručující osoby nezabývá vůči adresátovi písemnosti své odpovědnosti za řádné doručení“* (JUDr. Josef Vedral, Ph. D., Správní řád, komentář, vydání II., aktualizované a rozšířené, 2012, RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, str. 236).

K otázce doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012 zdejší soud dále uvádí, že konstantně zaujímá stanovisko, podle kterého ten, kdo hodlá úspěšně zpochybnit doručení písemnosti, musí nejprve sám unést břemeno tvrzení. Musí tedy předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobila zpochybnit doručení a údaje na doručence takovým způsobem, že vytvářejí věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka doručena nebyla (srov. rozsudky ze dne 27. 4. 2006 č. j. 2 Afs 158/2005 - 82, ze dne 29. 11. 2007 č. j. 1 Afs 7/2007 - 169, ze dne 31. 3. 2010 č. j. 9 As 65/2009 - 61, ze dne 7. 2. 2012 č. j. 8 As 97/2011 - 40, všechna tato rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). V daném případě přitom zástupkyně stěžovatele (stěžovatel) již od počátku namítá, že předmětnou zásilku nemohla převzít osoba uvedená v § 20 odst. 6 správního řádu.

Městský soud se nezabýval ani otázkou, zda případné nedoručení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012 podle § 20 odst. 6 správního řádu mohlo mít vliv na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí za situace, když podle žalovaného byl stěžovatel (jeho zástupkyně) s jeho obsahem seznámena e-mailem, k tomu ostatně ani neučinil žádná skutková zjištění.

Stěžovatel již v žalobě podané u městského soudu (bod IV. žaloby) dále vnesl námitku, že teprve rozhodnutím žalovaného byl uznán vinným také tím, že poškozené „vytrhl část vlasů“, přestože takové zranění sama poškozená neuváděla a aniž by mu k tomuto skutku předtím bylo sděleno obvinění.

Z obsahu správního spisu přitom plyne, že v oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání ze dne 27. 12. 2011 (čl. 41 správního spisu) byl skutek, jehož se měl stěžovatel dopustit vymezen tak, že „dne 3. 9. 2011 okolo 17.30 hod. v P. 10, ul. H. 1826/38, ve svém bytě pod vlivem alkoholu fyzicky napadl M. D., a to tak, že ji uchopil zezadu paží kolem krku a silně stisknul a když chtěla poškozená opustit byt, tak ji udeřil pravou rukou do obličeje, čímž ji částečně zlomil dva přední zuby.“ Stejným způsobem je skutek vymezen i v pořadí prvním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 4. 2012. Poprvé je „vytržení části vlasů“ v rozporu s výrokem prvostupňového rozhodnutí ze dne 11. 4. 2012 zmíněno až v předkládací zprávě správního orgánu I. stupně ze dne 29. 5. 2012 k odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí (č. 1. 76 spisu), jejíž obsah bez ohledu na znění odvoláním stěžovatele napadeného rozhodnutí převzal žalovaný do odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 2. 7. 2012, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Městský soud se však s touto žalobní námitkou vypořádal jen částečně tím, že dovodil, že došlo minimálně k drobnému poranění poškozené, a to v oblasti hlavy, neboť tato skutečnost byla potvrzena lékařskými zprávami, které městský soud považoval za stěžejní důkaz. S procesní stránkou této námítky, tj. otázkou sdělení obvinění k této dílčí části skutku se však městský soud nijak nevypořádal, což mu stěžovatel oprávněně vytýká.

Městský soud se řádně nevypořádal ani s další žalobní námitkou, která se týká údajného *poranění úst (rtu) poškozené*, neboť se omezil jen na konstatování, že na podkladě provedeného dokazování nebylo možné učinit závěr o tom, že žalobce způsobil úderem pěstí do úst i částečné ulomení horních zubů a s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* postupoval žalovaný správně, když tuto okolnost vypustil ze skutkové věty. Tento závěr však stěžovatel žalovanému nevytýkal, nýbrž v bodu I. žaloby žalovanému vytkl, že vzal za „prokázáno, že u poškozené došlo v důsledku jednání žalobce k *poranění rtu*“ a v návaznosti na tuto skutečnost v bodu II. žaloby žalovanému vytýká, že „odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje ve vztahu k úvahám o zranění údajně způsobené poškozené za zmatečné, když žalovaná z výpovědi dvou svědků dovodila existenci *poranění úst* žalované (správně „poškozené“ – pozn. zdejšího soudu), ačkoli svědek K. ve své výpovědi uváděl právě *poranění zubů*“. Dále ve vztahu k „*poranění rtu*“ stěžovatel namítá, že žalovaný na jedné straně uvádí, že pokud by poškozená měla poraněny zuby, bylo by to zaznamenáno v prvotních lékařských zprávách, avšak v rozporu s tímto závěrem následně žalovaný nelogicky neposoudil lékařské zprávy k údajnému *poškození rtu* poškozené, které by mělo být rovněž jako viditelné lékaři v těchto zprávách zaznamenáno. V této souvislosti zbývá zdůraznit, že ve skutkové větě výroku napadeného rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli mimo jiné

pokračování

vytčeno, že „ji (poškozenou) *udeřil pravou rukou do oblasti horního rtu, čímž M. D. ret poranil*“.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, a to pro drobné ublížení na zdraví způsobené poškozené, které je žalovaným spatřováno právě v poranění rtu poškozené a povrchním poranění vlasové části hlavy poškozené (vytržením vlasů). Nevypořádal-li se dostatečně městský soud se žalobními námitkami stěžovatele právě k těmto dílčím útokům, které však ve svém souhrnu mají naplňovat skutkovou podstatu daného přestupku, zatížil tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud tedy shledal pochybení krajského soudu v tom, že se nevypořádal se všemi žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Povinností soudu v řízení o žalobě je přezkoumání rozhodnutí v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); této povinnosti však krajský soud nedostál. Povinnost soudu vypořádat všechny žalobní námitky má své opodstatnění. Jakkoli totiž může již jedna z nich být shledána důvodnou a může vést sama o sobě ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, je nutno se vypořádat se všemi ostatními, a to z hlediska jejich důvodnosti či naopak nedůvodnosti. Zruší-li totiž soud rozhodnutí žalovaného správního orgánu, je tento vázán právním názorem soudu v dalším řízení. Není-li však stran námitek neprojednaných (přitom již ve správním řízení uplatněných) žádný právní názor soudem vysloven, stěží může v dalším řízení správní orgán této povinnosti dostát, resp. jeho nové rozhodnutí může trpět další vadou, k níž se v námitce soud ve zrušujícím rozsudku nevyjádřil.

V dalším řízení se proto městský soud musí *a priori* vypořádat s tím, zda nastaly účinky doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012 a zda ve věci nebyla založena překážka litispendence. V této souvislosti si zejména od žalovaného vyžádá doručenkou vztahující se k doručování předmětné písemnosti a zváží případné provedení důkazů dalších. Zároveň se přezkoumatelným způsobem vypořádá i s ostatními žalobními námitkami.

Nad rámec stížních námitek považuje zdejší soud za vhodné pro postup v dalším řízení před městským soudem upozornit, že v žalobě stěžovatel rovněž v bodu III. vytýkal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i z toho důvodu, že z něj není zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel poškozenou „*uchopil zezadu paží kolem krku a silně stisknul*“. S touto námitkou se rovněž městský soud nevypořádal, byť tuto skutečnost stěžovatel v kasační stížnosti nenamítal.

Ze shora uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (zde městského soudu) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán názorem vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je o kasační stížnosti rozhodováno zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. dubna 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu